

UIT MIJN SCHETSBOEK.

Uan de week gebeurde het, dat een jongen een echt succes te boeken had. Er kan soms zoo'n gebeurtenis in het leven komen, waarvan je van te voren absoluut geen kansbeking kunt maken. Zal 't goed gaan? . . . Wie zal 't zeggen. Maar als het niet goed gaat . . . dan zou het toch wel heel vreesselijk wezen . . .

In het leven van den jongen, dien ik ken, kwam het succes. Voor het eerst maakte hij kennis met menschelijke goedkeuring en bewierooking, met den aanmoedigenden glimlach van de velen, en den tevreden blik in de oogen van degenen, die hem omringden.

Toen ik hem met een blij gebaar wilde gelukwenschen, voegde hij me zacht toe: „Ach — weet u, het kan me eigenlijk allemaal niet zoo heel veel schelen; alleen dat *hij* tevreden was, en dat *hij* dat tegen me gezegd heeft, dat is me alles waard.”

Die „hij” . . . dat was een van zijn leeraars, voor wien die jongen een onbegrensden eerbied had.

Ach! jongen! — heb ik later gedacht, — je hebt het tóch eigenlijk bij het rechte eind gehad.

Wat is de gunst van de velen, wat is de goedkeuring van de massa! . . . Ze is speelsch als een zomerkoeltje, en vluchtig als een rimpeling op het water, en nukkig als een windvlaag, en onberekenbaar als de golven der zee. Straks overlaadt ze een mensch met gunstbewijzen. Niet lang daarna is zijn naam vergeten.

Alleen, die het goed met je meenen, van hen is de goedkeuring trouw en oprecht, van hen is de blijde blik een zegening.

Ach! jongen! heb ik gedacht — moest het niet zoo zijn in het leven van een Christen, dat hij niet rekent, en bouwt, en zijn hoop stelt op de gunst van de menschen, dat hij niet alles verwacht van hun goedkeuring, maar dat hij slechts denkt om den glimlach van den Meester? De goedkeurende glimlach van onzen Heiland, daar moesten we toch mee rekenen, daar moesten we ons voor inspanssen, dat moest het doel zijn van ons streven.

Maar ik weet wel, hoe het is. Heel dikwijls als de menschen ons prijzen en toejuichen, durven we niet eens Zijn kant uit te zien.

Hij alleen weet er van, hoe we onszelf gezocht hebben, ook in de mooiste uitingen van zelfverloochenende daden. Hij alleen weet, hoe we werkten om eigen eer en om eigen glorie, hoe we soms met alle succes óók boekten in onze kasboeken: zooveel „schade aan de ziel.”

Er is een zacht verwijt in Zijn blik, een vragende weemoedige uitdrukking in Zijn oogen.

'tGing ons als dien grooten kunstenaar, die minderwaardige, populaire muziek had gemaakt, en stormachtigen bijval oogstte van een oppervlakkig, niet zakenkundig publiek. Blij stond hij op, en hij nam de schitterende ovatie in ontvangst.

Toen zag hij den meester, *zijn* meester staan, daar achter in de zaal, den man, die hem alles geleerd had, en die de hoogste eischen stelde.

Toen hij naar hem keek, boog hij beschaamd het hoofd en stil ging hij weg.

Jongen — dacht ik — ik wilde wel, dat ik van je leeren kon, om alleen maar te geven om de goedkeuring van den Meester.

Ik wilde wel, dat als ik heel stil en heel in het geheim een groote overwinning had behaald op m'n leelijke zondige zelf, dat dan het opzien naar den Heiland me altijd vervulde met een onbeschrijfelijke blijdschap en een oneindig heimwee naar het schoone en goede. Ik wilde, dat ik als Levi was, die, toen de Meester hem aanzag, opstond en al het zondige verliet; of als Zacheüs, die vier keer vergoeden wilde, alles wat hij met onrecht en bedrog ontvreemd had; of als Petrus, die naar buiten ging en heel zijn hoogmoedige zondige zelf uitweende. A. v. H.-S.

Op moeders arm.

Kindeke vreest niet, kindeke vraagt niet,
Kindeke lacht, als zijn moeder het tilt
Uit het toch warme, beschuttende wiegje —
Weet wel, dat moeder zijn hong'ren straks stilt.

Kindeke voelt zich door moeder gedragen;
Woelt met zijn poezele handje in heur haar;
Speelt met heur oogen, heur lippen, heur wangen;
Kindeke weet niet van leed of gevaar.

Straks als het groot is, zal 'tkennen het lijden,
Proeven ook 't bitt're dat 't leven bereidt
Ieder die, mensch, van een mensch werd geboren; —
Dan, als de smart met haar kouter doorsnijdt
De akker zijns levens, kan moeder wel weenen;
Voelen zijn smart als haar eigen verdriet —
Doch voor bezwijken zijn ziele bewaren
Kan zelfs de liefde eener moeder niet. —

Kindeke weet zich door moeder gedragen;
Woelt met zijn poezele handje in heur haar;
Speelt met heur oogen, heur lippen, heur wangen;
Kindeke weet niet van leed of gevaar.

Moederke bidt, dat, als eenmaal haar armen
Niet kunnen dragen meer 't kind en zijn leed,
Vree toch en vreugde in zijn hart mogen wonen,
Wijl het God-zelf weet tot steunen gereed.

J. M. W.-W.

Als vlugge vlinders

Als vlugge vlinders bij zoel zonnig weer,
Die dart'len, waar de blijde bloemen staan
En even rustend, immer verder gaan
Op bontgekleurde wiekjes, fijn en teer.

Al maar genietend, wat het hart begeer'
En nimmer denkend aan een sterven gaan,
Maar slechts aan 't weeld'rig vreugdevol bestaan
In zomerzonnlicht en schoonheidsfeer.

Zoo gaan er velen verder, vol genugt'
En wat hun ook het moeizaam leven leer'
Het brengt hen nimmer nader tot den Heer.

Een menschenleven is geen vlindervlucht!
Maar dieper, rijker, grootscher, Hemel — Heer,
Schiept Gij den mensch; hij leve tot Uw eer!

H. W. AALDERS.

Naar een schilderij van W. Spatz.

1480